

MARIJIN LIST

MARIJIN LIST

NEVTEPENO POPRIJETA DEVICA MARIJA — Pobožen mesečen list.

Vrejtije ga z dovoljenjom cerkvene oblasti: Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Slovenska Krajina. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja leta 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena Marijinoga lista je : 1. V državi na skupni naslov 10 Din. i 2 Din. poštnine za kalendar, skupno 12 Din. na leto. Na skupni naslov more hoditi najmenje 10 komadov. Za teh 12 Din. dobijo naročniki Marijin list i kalendar Srca Jezušovoga z prilogov Priprava na srečno smrt. Naročnina se mora poslati do konca januara v celoti naprej ali mesečno naprej. Jako veliko dobroto nam pa skažejo naročniki, če plačajo naprej koliko le morejo. Smejo pa naročnino plačivati na mesece, to je vsaki mesec naprej en dinar.

Na posamezni naslov je cena Marijinoga lista v državi 15 Din. na leto. Za to naročnino dobijo naročniki z Marijinim listom kalendar Srca Jezušovoga i prilogo Priprava na srečno smrt poštnine prosto. Plačati se mora do konca januara cela naročnina, ali pa mesečno 1 Din. 25 p. naprej.

II. Za vse države Evrope 25 Din. na leto. Za to ceno dobijo naročniki z Marijinim listom kalendar Srca Jezušovoga i prilogo Priprava na srečno smrt poštnine prosto. Plačati se pa mora Marijin list do konca januara ali mesečno naprej po dvadinaru, zadnji mesec tri dinare.

Cena Marijinoga lista za države Evrope z Novinami vred je 100 Din. na leto. Naročnina se more do konca januara naprej plačati ali pa 8:50 Din. vsaki mesec naprej. Kalendar i priloga sta brezplačna i poštnine prosta.

III. Za države zvün Evrope, kak v Ameriko, Australijo itd. je naročnina na leto 40 D. Za to ceno dobijo naročniki Marijinoga lista tudi kalendar Srca Jezušovoga i prilogo Priprava na srečno smrt poštnine prosto. Ta naročnina se mora do konca januara naprej plačati. Ki ma z Marijinim listom naročene tudi Novine, plača za oboje na leto dva dolara ali 112 Din. v državaj zvün Evrope. Ta naročnina se mora do konca januara naprej plačati. Kalendar i priloga sta brezplačna i poštnine prosta.

Za naročnike M. Lista se služi letno več jezer sv. meš v Linzi v Seraphinskem društvu i vsaki tjeđen edna sv. meša doma. Te sv. meše se služijo za žive i pokojne naročnike i za vse njihove namene.

V vredništvu M. Lista v Črensovcih se dobijo kupiti: 1. Življenje sv. Martina pišpeka za 1 Din 75 par; 2. Življenje sv. Jezušekove Trezike po 5 Din; 3. skrivnosti sv. rožnoga venca po 2 Din 50 par 15 falatov i 4. knjižica: Priprava za srečno smrt 2:50 Din.

Od „Doma sv. Frančiška“.

Tolažba za darovnike.

Za vse darovnike žive i pokojne i v teh namene se služi vsaki tjeđen edna sveta meša od listimao, ka se je začelo nabirati na Dom i se bo služila v Domi stalno naprej kak večna meša do konca sveta. To je na leto 32 svetih meš do konca sveta!

Novi črepi. G. Dr. Klar Franc, okrajni zdravnik v D. Lendavi so plačali na eden črep i poslali na njega 650 Din; Dr. Janko Pikuš, odvetnik v D. Lendavi so nam poslali 500 Din i

ar so nam že ednok dali vekši dar, so zdaj tudi stopili med tiste, ki so kupili eden črep. Topla hvala obema gospodoma.

Dari zahval. V zahvalo, ka je dober Bog poslušno prosilce, smo dobili pet darov. Niže objavimo te darovnike. Ti dari najglasnej svedočijo, ka se dobromi Boži dopadne darüvanje na hišo siromakov.

Diplomo so si zaslužili, ka so po 100 Din. darüvali, sledeči: Faflik Alojz, hotelir v M. Soboti, Matajič Martin i Roza v Trnji.

Lepi dobiček dečinskog dneva. Dečinski den, šteri se je vršo na Malo mešo v Črensovcih, je prineso 2511 Din. 70 par čistoga dobička. Kak je mala Marijika blagoslovila nedužne dečice pobožnost! Vüpažmo se v velikoj priprošnji maloga svetoga deteta!

Dar senja. Tak slaboga senja že dugo ne bilo v Črensovcih, kak letos 20. okt. Pa vendar je dober Bog blagoslovo naši gorečivi nabiralki Plej Kato i Žížek Kato, ka sta nabrale 92 Din. 95 p.

Nabiranje pova. Po sklepi kongresa se je začelo nabirati po črensovskoj fari letošnji jesenski pov. Nabira se: kukorica, proso, hajdina, grah i krumpri. Prosimo tudi po drugih vesnicaj naše vrle širitele i širitelice pa vse drage tretjerednike i tretjerednice, naj mesto penez pov pobirajo. To ljudje ležej dajo pa nekaj le pride. Kda kaj naberejo, naj javijo odbori i te spravi nabrano v peneze. Ki pa žele peneze dati, naj da to.

Vsem se toplo zahvaljuje odbor za zidanje sirotišnice „Dom sv. Frančiška v Črensovcih.“

Dari.

Na „Dom sv. Frančiška“ so v Din. darüvali sledeči: Markoja Štefan Odranci 10, Kolarič Marija G. Bistrica po oblübi v zahvalo ka stvar ozdravila 10, Ritlop Anton Črensovci arenda 275, Klekl Jožef Črensovci arenda 275, N. N. Velka Polana v zahvalo sv. Antoni ka stvar srečno prišla na svet 10, N. N. Mala Polana 30, Horvat Kata Črensovci 5, Dr. Janko Pikuš odvetnik D. Lendava 500, Činč Franc Bakovci v zahvalo ka krava ozdravila 10, Accherl Josip stavbenik D. Lendava 30, Dr. Franc Klar okr. zdravnik D. Lendava 650, N. N. Ljutomer 25, Faflik Alojz hotelir M. Sobota 100, Amalitti Julij ofic. D. Lendava 10, Süč Karol sluga na meščanskoj šoli D. Lendava 10, Lončarič Jožef župnik Sv. Jedrt nad Laškem 25, Pri dečinskem dnevi ešče čistoga ostalo 1511.70, Matajič Martin i Roza Trnje 100, Kohek Tomo Šafarsko 5, Törnär Bara Turnišče 10, Švab Franc Osijek 17.50, Škafar Jožef Beltinci 10, Dr. Danilo Lipnjak srezki sanitetni referent D. Lendava 50, Jerič Ivan dekan D. Lendava 10, Hegedüš Matjaš Sodišinci 30, Magdič Martin Lokavec 10, Čurič Treza Trnje v zahvalo za ozdravljenje živinčeta 12, Cigan Lena Trnje 4, Cvetko Ana Trnje 1, N. N. Trnje 1, Na senji nabrale Plej Kata i Žížek Kata 90.50, Heimer Oskar zobotehnik M. Sobota 20, Novak Jurij D. Lendava 20, N. Kupšinci 3, Hor-

vat Peter Beltinci 5, Štaus Gusti Beltinci 5, Červek Verona Beltinci 5, Dragovič Mihal Beltinci 2, Lončar Miška Beltinci 2, Krenos Ivan Beltinci 4, Ferencek Franc Beltinci 1, Trplan Marija Moravci 3, Tanacek Franc Vadarci 10, Trplan Terezija Moravci 3, Omar Lujz Rankovci 10, Gjergjek Marija Kovačevci 10, Horvat Marija Gor. Lendava 30, Žalig Štefan V. Polana 5, N. N. Noršinci 4, N. N. Krajna 10, Bokan Štefan Dolič 10, Mekiš Roza Trdkova 10, N. N. Beltinci 5, Horvat Franc Bogojina 2, N. Borejci 2, Šaruga Jožef Sebeščan 5, Lunač Franc Gradišče 3, Serec Matjaš M. Sobota 10, Kleis' Ana Sebeborci 6, Hahn Izidor M. Sobota 70, Na senji poznej prišlo 2·45, Jerebic Marija Črensovci v zahvalo ka je zgubleni penez najdeni 10, Gerič Štefan Gor. Bistrica 10, Listje v šumah odano za 240 Din.

Oča sirot povrni vsem obilno! ODBOR.

Širitelom na znanje!

Prišli smo na prag zadnjega meseca. Naročnina ešče neje nabrana. Kalendar se tiska, poštnina neje ešče poslana. Ka si naj začnemo!? Delavci želejo plačo i mi ne moremo njim plačati, ar naročniki so ešče dužni. Celo leto smo mesto njih naprej plačūvali v tiskarni, plačūvali poštnino i nosili upravne stroške. Dale ne moremo. Zato prav lepo prosimo vse dužnike, naj do konca toga meseca vsaki krajcar poravnajo pri širitelaj, ti nam pa pošlejo poravnan dug taki do rok, ka mo mogli kalendar meseca decembra razpošiljati. Vsem se pa toplo zahvalimo, ki so pravočasno poravnali svojo naročnino! Ti so veliki prijatelje dobrega tiska! Dober tisk se samo tak pomaga, če se ga ne naroča samo, nego če se ga tüdi plača.

Vredništvo i uprava Marijinoga Lista.

VSEBINA:

Jočeče grobē trate pokriviljō.	Str. 1	Mama Margeta.	Str. 4
Tri meše na dūšni den.	" 2	Sveti prt.	" 7
Vesela miseo na dūšni den.	" 2	Tretjeredniški kongres v Crensovcih.	" 8
Mešna zveza Marije Pom.	" 3	O Matī mila — ljubīm Te.	" 14
		Cerkveni glasi.	" 15

JOČEČE GROBE

TRATE POKRIVLEJO.

Oča, mati, sin, brat, sestra, žena mož, ljubeče i ljubljeno srce je pokopano. Hladna grūda je zaropotala po zlatoj trūgi. Izjokane oči so se šče zaskuzile, srce se je stisnolo, kak či bi je s klešči prijao. Potem... o potem na grobi rastē trata . . . gosta trata pozablenosti. Kak je to bridko, kak je to tužno!

Gde je sin, gde je hčerka, gde brat, sestra, gde lūbeči mož, gde verna žena, gde prijateo dragi, gde prijatelca? Trava pozablenosti jih je obrasla, grobi pa . . . jočejo

O kak strašno je trpljenje ovkraj groba v purgatoriom!

Ogen, ki žge. Ogen, v šurrom se dūša pograža. Ogen brez najmenše sapice.

Ločitev od Boga je drūga, šče vekša kaštiga. Lūbezen boža sladko zove dūšo, a roka pravice njoj pravi: „Ne prestopiš purgatoriomskoga praga — ne si šče vredna!“ To šče bole mantra dūšo kak sam ogen. Vidila je Boga, najvekšo lepoto, spoznala njegovo dobroto i zdaj jo ta dobrota sama meče od sebe.

Molitev, trpljenje, premaganje, zlasti pa daritev sv. meše bi menšale trpljenje, bi gasile ogen, bi skrajšale purgatorium. A kak, či nega človeka, ki bi se na to spomno. Trata pozablenosti je obrasla tūdi dūše . . . Deca so še spozabila s starišov, bratja bratov, prijatelji prijatelov. Hladna grūda je zakopala, trata obrasla. Krvnih vezi nega več. prijateljstvo je pri grobi končalo.

Ka pa či te ogen gori i žge za volo nas? Ka či bo šče dūša mogla biti daleč od Boga, zaprejta v purgatoriomskih temnicaj za volo nas? Ka či nam kriči: „Ti nesrečen človik, jaz trpim, jaz mira nemam za volo tebe! Ti si kriv, ti si kriva toga trpljenja! Talnik greha, zapelivec, zapelivka v greh bi meli sveto dužnost se spomniti, a trata pozablenosti vse pokrivila.“

Na dūšni den se grobi kinčajo. Rože cvetejo i svečke gorijo na njih, a trata pozablivosti največkrat šče raste. Spomin je samo zvūnešnji. Molitvi nega, daritvi tūdi ne, zato pa grobi . . . jočejo.

Tri meše na dušni den.

Sv. Oča Benedikt XV. so vodili sv. Cerkev med svetovnov bojnov. V njihovo očetovsko srcé je prihajala vsa žalost i vsa grozota bojne. Skuzé nešteti mater, staranje ranjenih i merrajočih, zdihavanje tužnih robov, ki so bili raztepeni, razgubleni po sveti — vse to je težilo njihovo dušo. I pomoč so iskali za vs?. Spodbujali so vladare i poglavare, ka bi sklenoli mer i tak bi se skončalo trpljenje, ki se je nesmileno razlejalo po sveti. A posebno skrb i lübezen so meli do ranjenih i do sirmakov, ki so bili v robstvi. Vnogo jih zna povedati, kak je njihova lübezniva roka prišla daleč v zapuščene barake i njim delila očinske dobrote.

Sv. Oča Benedikt XV. so se spomnili šče drugih robov, šče vekših, šče bole nesrečnih. Njihova blagoslavlajoča roka je segnola v purgatorium, k našim dragim pokojnim. Vsem duhovnikom so dali oblast, ka lahko služijo tri sv. meše na dušni den i so je naprosili, ka bi je tudi opravili. Plačana sme biti samo edna, druga je za vse purgatoriumske duše, tretja pa po nakanenji sv. Oče. Tu se vidi njihova lübezen do teh duš. Koliko jih je pozablenih! Božni ljudje so dobili, ali na sebe spravili njihova imanja, obečali so njim tudi duhovno pomoč sv. meš, a po smrti darovnikov so na to sramotno pozabili. Sv. Oča so se spomnili na te duše.

Svet je nikaj drugoga ne kak vojska. Sunce ne zajde brez toga, ka bi ne vidila prelevanje krvi küpe mrtvih. I kak je vnogo mrtvih ne pokopanih, ali pokopanih brez časti i brez molitev, tak je vnogo duš pozablenih na on kraj groba. To je pa bilo posebno med bojnov. Kak se je te vnožila nesmilnost i zverinstvo narodov i stem se je vnožilo število mrtvih, tak so se vnožile daritve i molitve sv. Materé Cerkvi. Vnožini mrtvih naj odgovarja vnožina sv. Meš i molitev. To je bila miseo i nakanenje sv. Oče.

Gda bomo molili za pokojne, molimo tudi za Sv. Očo.

Vesela miseo na dušni den.

Kotrige mešne zveze se naj veselijo i naj se zahvalijo Mariji Pomočnici za to velko dobroto, štero majo od mešne zveze oni i njihovi pokojni, za štere so plačali. 3000 (tri jezero) sv. meš se služji za njihove pokojne vsako leto, poleg sv. meš, ki se opravljajo vsako nedelo v Martinišči. Žive kotrige bodo po smrti tudi tao mele teh 3000 sv. meš sto i sto letja.

Mešna zveza Marije Pomočnice.

Mešna zveza Marije Pomočnice v „Martinišči“ je bila odobrena od vrhovnoga salezijanskega predstojnika i potrdjena od knezoškof. ordinarijata v Maribori (7. dec. 1929. i 17. jun. 1930. št. 692/29—2.)

Pravila.

1.) 15 let vsakšo nedelo se služi v Martinišči edna sv. meša za duševne i telovne potreščine kotrige.

2.) Okoli 3000 sv. meš darujejo vsako leto vsi duhovniki salezijanske družbe po sveti za pokojne kotrige.

3.) Vpišejo se lejko živi i pokojni, tudi večkrat i z različnimi nakanenji.

4.) Kotrige te zveze bodo mele tao v vseh molitvaj i dobrih delaj, ki se vršijo v Martinišči i v vseh salezijanskih zavpdaj po sveti.

5.) Kotrige plačajo 12 Din. letno. Čas plačüvanja ki se tudi naednok lehko plača.

6.) Za nabiralce i širitele mešne zveze se bodo opravile letno šče 4 sv. meše: na Božič, na Vüzem, na Risale i na Marijo Pomočnico.

7.) Šuma, ki se nabere, bo služila samo v te namen, ka se rešijo dugovje i se dozida Martinišče.

Blaženi Don Bosko i Marija Pomočnica naj razlije poseben blagoslov na vse darovnike!

Molimo brezi henjanja za pokojne.

Gda merjé kakši posebno dober človek, se vnogokrat čüje sledeče: „Te je pa zagvüšno šo vednako v nebesä. — Či je te ne v nebesaj, potom pa ne pride nišče gori.“

Istina, ka takše opazke potroštajo prijatele i rodbino pokojnoga, njemi samomi pa vnogokrat jako znaje škoditi, ar se potem menje včini za pokoj njegove duše.

Istino te trditve nam dokaže sledeča zgodba, ki je potrjena po dobrih svedokaj:

Dne 8. januara 1928. je v samostani Cham na Bavarskom mro izvünredno pobožen misijonar redemptorist, velečastiti g. P. Jožef Schleinkofer. Njegovi sobratje i prijateli so trdno vörvali, ka je ta duša šla brezi purgatoriuma v nebesa.

V leti leta 1929. pa je lübi Bog pokazao Tereziji Neuman to dušo v purgatoriumi vso v plameni. Terezijin spovednik vič. g. župnik Nober se je jako prestrašo, gda so njemi povedali to novico, ar je lübo P. Jožefa kakti svojega velkoga dobrotnika i dugoletnega prijatela. Zato je skleno priti na pomoč toj trpečoj duši. Pred vsem je proso Terezijo naj njemi pomaga. Ali čüdnno! Mladenka njemi je odgovorila, ka lübi Bog šče zdaj ne sprejme njenih molitev i trpljenja za to dušo. G. župnik se je zato ne zosagao, nego je z ništernimi dühovniki taki začno opravlati molitve i drüga dobra dela za pokojnoga P. Jožefa.

Tak so minoli trije tjedni. Te je pa tüdi lüb Bog dovolo Tereziji darüvati svoje molitvi i težko trpljenje za pokojnoga. Za nikaj dni — bilo je ravno v petek — je stao g. župnik Nober z gospodom Beneficijatom Härtl-nom pri posteli jako trpeče Terezije. Naednok ta zakriči v zameknjenji: „P. Schleinkofer prihaja! P. Schleinkofer prihaja!“

I zaistino nazočiva sta čüla tak njima poznani glas pokojnoga prijatela. Čüla sta, kak srčno se je zahvalüvao Tereziji za izkazano smilenost, štere nigdar ne bo pozabo. Čüla sta tüdi kak je proso, navdüşüvao Terezijo, ka šče naj nadale moli i trpi za nesrečne purgatoriumske duše.

Potem je vidila Terezija lepo, bleščečo dušo zdignoti se proti nebi, odked so njoj proti priše duše njenih starišov, brata i sestre. (Po nemščini priredila vpokojena vučitelica.)

Mama Margeta.

Modri navuki mame Margete.

Mama Margeta je dobro znala, ka je nemarnost začetek vsakšega greha, zato je pa skrbela, ka bi njena deca vsigdar mela kakši poseo ali je že to bilo delo, ali pa kaj drügoga, ka je na sebe vzelo mlade duše.

Skoro vsakše dete si žele ftička meti. Zato si pa rado zgrabi toga zračnoga stanüvalca, če li more. V tom tali celo odraščeni človek postane dete, ar on tüdi rad včini kaj takšega. Margeti se je tak vidilo, ka nema juša popunoma zabraniti te detinske sreče: najbolje zato ne, ka se je bojala, či deca ne bodo zaposlena. Dala njim je pametne tanače i njim je dovolila ka so šli za ftičjimi gnezdami. Tüdi to je navčila svojo deco, kak trebe ftiče klonjice delati; kak trbe ftiče hraniti i kak vzgajati.

Mali Ivan je ednok najšeo v debelom stebli ftiče gnezdo z mladimi. Odločo se je, ka mlade odnese. Da bi si spuno svoje

žele, je mogeo roko daleč, skoz malo lüknjo poriniti. Do gnezda je srečno prišeo, ali potem je bila nevola. Roké je najmre ne mogeo nazaj potegniti. Kembole se je trüdo, tembole njemi je otekla roka. Na zadnje je tak bila v odprtini, kak kakša zaglozda.

Mati, štera je tam blüzi bila i delala, ga začne zvati :

„Vanek !“

„Nemrem doli !“

„Zakaj pa ?“

„Roko sem v lüknjo porino, zdaj je pa nemrem vöpotegniti.“

Mati se je paščila na kraj nesreče i z velikim trüdom je rešila maloga roba. Te dogodek njoj je včasi slüžo za to, ka je sini dala te lepi navuk.

„Vidiš Vanek tak zgrabi takšega grešnika, ki lücko blago šče pod sebe spraviti, na tom sveti svecka pravica, na ovom sveti pa boža pravica.“

Drügoč je v gostom ploti najšeo gnezdo škvorjančkov. Čakao je, ka bi naj malim peroti zrasle. Potem bi je zgrabo i v svojo malo klonjico zapro. Na gosci je hodo gledat svoje male ftičke. Ve je gnezdo itak bilo njegova radost. A ka se zgodi ? Na žalost je kukujca iz sosednoga dreva v pamet vzela mater malih. Zletela je iz dreva ta krvoločna kukujca : mlade je pomorila i se je spravila v gnezdo, kak či bi to bilo njena lastnivosť i je tüdi v njem ostala.

Vanek se je vznemero i se je čüto preveč nesrečnoga, ar je zgübo svoje male prijatele.

A v kratkom je zarazmo, ka je bio zrok krvoločnosti i zakaj je kukujca zavzela gnezdo. Zapazo je najmre ka na bilicaj sedi, štere je gvüšno znesla potem, ka je vmorila mlade. Drügo zajtro je že Vanek zaran stražo i pazo, ka bo. Ednok je samo nekaj zašošnjalo. Bistro oko mačke je zapazilo tovaja v gnezdi ; skočila je, zasadila ostre škrample v glavo i si jo je brezi smilenja potrošila.

Vanek je vido pravično plačilo, a želo šče je viditi kakši de konec. I ne je zobston čakao. Bio je svedok novoga dogodka. Pregnani škvorjanček se je povrno v svoje gnezdo. Najšeo je belice i tolko časa je sedo na njih, dokeč se ne zvalo iz njih čüden, grdi ftič s strašno velikim klünom, z neopačnimi očmi ; sama grdoba ga je bila.

Grdoga sinüj je oropana flica hranila s takšov lübeznostjov, kak nigda svoje male i Vanek je vačkrat ta prišeo i opazüvao zanimivi dogodek.

Kukujci je počasi zraslo perje i Vanek jo je lepo odneso i v klonjo zapro. A znamo, kak radi pozabijo takši mladi lüdje. Vanek je tüdi pozabo na svojega nesrečnoga ftička i dva dni njemi je ne dao jesti. Z ostrim klünom je šteo streti železno steno na klonji. A po nesreči njemi je glava vujšlo skoz med drotom, ki se je potem vküp stisno i nesrečen ftič se je sam zagrlo . . .

Vanek je v rokaj prineso crknjenoga ftiča i je mami razložo celo žalostno zgodovino.

„Vidiš, Vanek, — je pravila mama Margeta — to ti je zgodba močnoga, a krivičnoga človeka, ki na vse zadnje naleti na močnejšega od sebe. Bog ne dopusti, ka bi človek krivično blago brezi kaštige vživao. Mlada kukojca je nikaj drugoga ne herbala, kak vkradnjeno gnezdo i zato je tak nesrečno obhodila. Premoženje, ki je po krivici spravleno, nigdar ne prinese blagoslova na deco. Vi se lahko Bogi zahvalite. Naš oča je ne meo niti pare, štere si nebi po pravici spravo. Ti tudi moreš hoditi po njegovej peldi“.

Tej navuki so bili tak razumlivi i so tak odgovarjali za deco, ka so po sili ostali globoko vtisnjeni v njihovih srcaj.

Naj šče povem par takših peld, ka bomo bole vidili kak je modra mati znala najti lepe navuke v najbolje priprostih dogodkaj.

Ednok je starejši sin Jožef sovo zgrabo. Z velkov skrbjov jo je hrano. Ravno so črešnje nabrali i prineso je domo velki korbeo črešenj. Edno črešnjo je ponūdo sovi i ta jo je požrla z goščicov vred. Potem je odprla klün i nesmileno brečala i prosila šče več. Želo so njoj spunili, a prosila je šče naprejnāprej. Joški se je vido te špajs.

„No ja, — je pravo, — li süni, dokeč ščeš.“ Ona je pa jela, dokeč je kaj moglo v njo, potem je navelci odprla klün, nemilo zazijala okoli, se je prevrgla i ne je več stanola.

Jožef je z žalostjov materi na glas dao sovino smrt.

„Tak skončajo lakomni,“ — je bio kratek odgovor matere. — I nikaj na sveti ne povzroči tak naglo smrti kak nemertüčlivost i lakomnost.“

Priličen psiček, velki prijateo dece, je varvao hižo. Margeta je pravila, ka iz lübezni do roda ga ona da od hiže. Sama ga je odegнала daleč k svojemi rodi. A dobra stvar je võrna ostala s svojim starim prijatelom, se je vkradnola od novoga verta i je prišla domo prle kak Margeta. Liki tak se je obnašala, kak či bi jo sram bilo, kak či ne bi kaj prav včinila. Glavo je povesila i pri vsakšem stopaji si je doli legla, kak či bi štela odpüščanje prositi.

Za par dni je prišeo rod i je pa sebov vzeo psička, a komaj je te bio spüščeni na slobodno, je znova nazaj v Beki odbežao, čiravno so ga ob prvim preveč božno sprijali i se hladno ž njim obnašali.

Drügi sprejem je bio šče vnogo hüši od prvoga. Eden dečko je celo bot vzeo v roke, ka bi ga z njim zosagao, ali pa tudi namlato. A võrna stvar na mesto, da bi odbežala si je legla, zdignola prednje tace i v tom poniznom stališi je bila liki bi štela praviti;

„Li bijte me kak ščete, samo ne stirajte me od te hiže!“

„Poglednite, — je pravila Margeta deci, ki so z genjenjom gledala, — poglednite, kak je verna ta nejma stvar svojemi prvomi gospodari.“

„O čí bi lúdje samo polovico te vernosti i lúbeznosti kazali svojemi dobromi Bogi, na sveti bi čisto inači vse šlo i Bog bi bio dosta bole pohvalen.

„Ja mati — je pravo mali modrijaš Vanek, — pa pes to ma v naturi, njega nikaj žene, ka je veren, zato pa nema nikšega zaslúženja, či kaj dobroga včini.“

„Ka pa lúdje, — je pitala dobra mati, — ka pa lúdje so od svojega Stvoritela ne dobili lepe zmožnosti, da lúbijo? Ka bomo pa od tistih pravili, šteri zametavlejo te lepi dar i največkrat samo zato hodijo po svojoj voli, ka bi Boga bantüvali? Takši se dvakrat pregrešijo i vnogokrat bi je moglo biti sram gda vidijo, ka nejma stvar tak zna bogati i tak verna biti.“

Sveti Prt.

(Priredila za Marijin list Antolin in Duh)

Apoštoli i Magdalena so vzeli to sveto platno po Jezušovom gorstanenji, kda so najšli grob prazen, prt pa na ednom kraju groba Sv. Prt je bio odnešeni na edno gvúšno mesto, — najhitrej v Nikodemušovo hižo — i mi ne dvojmó, ka tisti, ki so ga meli v šrambi, so skrbeli zato, ka bi se nihao cell za potomce. Pripovedavlejo, ka je Nikodemuš dao sv. Prt Gamalijeli, vučiteli sv. Pavla. on pa Apoštoli sv. Janóši, šteri ga je poslaó sv. Šimoni, ki je bio drúgi púšpek v Jeruzalemi. Kda so pa rimski vojaki obsedali Jeruzalem, so se katoličani sellili z njega v varaš Pella i so ta odnesli z drúgimi sv. ostankami túdi sv. Prt. Vsi ti ostanki so bili shranjeni za časa preganjanja i so bili dani na svetlo, kda je casar Konštantin podelo mir sv. Cerkvi.

Dosta sv. ostankov se je zgúbilo za časa Ikonoklastov. Sv. Janóš Damaščan (VIII. stol.), velki zagovornik i braniteo sv. podob, nas zagvúša, ka so sv. ostanki bili i so se čistili v patriarskoj cerkvi v Jeruzalemi. On je vse imenúje: les i sv. križa, cvekí, goba, sulica, cev. sv. oblačílo, tunike, prtí i motvozi. To nam túdi potrdijo sv. Hileronim, sv. Gregor Nicenec, sv. Janóš Zlatovústi i drúgi sveti Očevje.

Po osmom stoletji se je sv. Prt hrano dugo časa v Jeruzatem i tú so ga túdi prvič nosili okoli v prošeciji. Gottfried iz Bugliona, povelnik križarov, je po slavnimi zmagami nad Mohamedanci, zmagoslavno šo v Jeruzalem. Prebivalci Jeruzalema so napravili njemi na čast velke slavnosti i najvekša je bila ta, ka so njemi proti nesli sv. Prt.

V drúgoj križarskoj vojski je bio túdi grof savojski, Amedej II. Te grof je dobo v dar sv. Prt. Grof Amedej, je ves srečen zapústo Jeruzalem i se napoto proti domi, samo ka je na otoki Cipri vmro l. 1148.

Ta smrt je povzročila to, ka je sv. Prt ostao na Cipri i kda so tam zavládali Lusignani je túdi sv. Prt njim pripadno i

ostao tam okoli 100 let. Kda je pa tisti otok prišeo v nevarnost, ka bi ga muslimani dobili v roke, so se napotili iz Francoske novi križarje i Gottfried iz Charny (Šarni) je dobo sv. Prt. Po skončanoj vojni leta 1337. je vzeo s seboj sv. Prt na francosko. Dao je za njega zozidati v svojem gradi Lireji v Borgogn edno cerkev.

Sto let je skoro ostao sv. Prt pri tistoj familiji. Leta 1418. pa so nastale v Borgogni strašne vojne i zato je bio sv. Prt prenešeni k grofi Ludoviki iz Savoje v Chambery (Šamberi). Kda so ga šteli odnesti nazaj v Borgogn, se je zgodilo čudo: najmre živinče, štero ga je nosilo, se je na poti stavilo i ne je štelo iti več naprej. Zato je sv. Prt bio podarjeni grofi Ludoviki i od tistoga vremena je ne več odišeo iz Savojske hiže.

Te sv. ostanek je bio v tak velkoj česti, ka je Ludovik dao na njegovo čast kovati peneze i svetinjice s podobov sv. Prta. Ravno tak so tudi delali njegovi potomci: Karol, Emanuel Filibert, Karol Emanuel. Ludovikov sin blaženi Amedej IX., gda je zvedo, ka njegov oča ma tak dragi sv. ostanek, je z Verce-lija romao prek strašne gore Moncenisij v Chambery i gda je on postao vladar, je dao povekšati grofovsko kapelo i v njo položiti sv. ostanek.

Papa Pavel III. i Ksist. IV. sta dovolila zidanje kapele i sta jo imenuvala „Sveta Kapela“ i sta tudi dovolila, ka se sv. Prt lahko javno časti. Papa Julij II je šče več napravo za to, ar je dovalo javno službo božo i je določo svetek Sv. Prta za 4. majuš. Leon X. je razširo po vsoj Savoiji te svetek i je dao popu-né odpústke; Gregor XII. je dovalo svetek vsem krajinam, štere je vladao savojski vojvoda. Benedikt XIX. je pa trdo, ka je to ravno tisti sv. Prt, v šteroga je bio poviti Jezuš Kr. (Dale).

Tretjeredniški kongres v Črensovcih.

Odtistimao, ka se je obhajala 700 letnica svete smrti sv. Frančiška, majo tretjeredniki vsako leto okoli goda sv. Ferencs svoj letni kongres. Na tom se da račun od nabiranja na „Dom sv. Frančiška“, to je na dom siromakov Slovenske Krajine. Zidavo toga doma so odločili tretjeredniki črensovske tretjeredniške skupščine ravno ob goriimenüvanoj 700 letnici. Letošnji kongres se je vršo na sam god sv. Frančiška, 4. oktobra, ar je te den bila nedela.

V cerkvi

je bio najprle navuk, šteroga so držali voditeo 3. reda Klekl Jožef, vp. plebanoš. V navuki so nam predstavili zgled sv. Frančiška, ka je pošilao svoje redovne sinove med svet, ka naj bi i mi tretjeredniki tak hodili po sveti, med svet. On je svojim redovnim sinom naročo, naj idejo med svet v božem imeni, naj so z Bogom zbrani i naj pazijo predvsem na sveto čistost. Boga zazavajmo tudi mi na pomoč, čeravno z kakšim kratkim zdihavanjom ali z mislijov na tabernakel ali z pogledom na nebo, kda kama ide-

mo, kda kaj začnemo; mislimo na Boga med potjov, posebno pa med guči, ka nikaj nespodobnoga ne pride v našo pamet ali srce i tūdi nikaj proti bližnjemi. Ve če je Bog z nami, što more priti proti nam.

Navuk je poslušalo okoli 800 lūdi; tretjeredniki so prišli poleg domaće fare iz lendavske, beltinske, tūrniške i sobočke fare pa z polanske i hotiške ekspoziture.

Blagoslavljanje slike sv. Metoda.

Po cerkvenom opravili se je veliki del poslušalcov podao v Naš Dom, v šterom so g. Čačić Jožef, domači plebanoš blagoslovili lepo sliko sv. Metoda. Slika je na zagrinjali odra i nam predstavlja sv. Metoda, kak hodi po našem kraji i zbira mladino, da jo vodi v Rim, kde se ta posveti misijonskomi, dūhovniškomi pozvanji. Po blagoslovitvi so g. Verbanjšek Ivan, lendavski kaplan izrazili to želo, naj dvorana Našega Doma rodi dosta takšega dūha, kakšega je noso v sebi sv. Metod, kda je zbirao našo mladino za dūhovniški stan i naj bodejo tretjeredniki v tom pomočniki z svojimi molitvami i z svojov zgojov pri lastnoj deci pa z svojim lepim zgledom.

Kongres.

Po blagoslovitvi slike sv. Metoda se je začeo kongres. Naši vrlī tamburaši iz Žižkov so prišli i prav lepo igrali na dilaj Doma ob priliki kongresa pesem od sv. Frančiška, od sirote itd. Bog njim plačaj trūd! Na kongresi so se zbrali sami resni lūdje obojega spola, tūdi mladina, ka nas je najbolje razveselilo. Kongres je odpro predsednik odbora za zidanje sirotišnice „Dom sv. Frančiška“, Klekl Jožef, vp. plebanoš. On je zednim dao

poročilo predsednika.

To se je etak glasilo:

Lūbeće dūše!

Lūbezen do siromakov i sirot vas je pripelala sem, zato vas pozdravljam z tem za človeka najlepšim pozdravom: lūbeča dūša! Lūbite svoje najbolje zapūšćene brate i sestre i to lūbezen z tem izkažūjete, ka si prizadevate, ka se trūdite, da bi njim postavili hišo, kde bi najšli tisto, ka so mogoče v celom ali bar v dugom življenji ne meli: lūbezen. Kda vas lūbeće dūše pozdravljam, vam dam poročilo od našega dela, keliko je od lanskoga kongresa napredūvalo. Troje vam mam naznaniti. **Najpre se zahvalim.** Zahvalim se dobromi Bogi, ka v tej strašnih časaj, kda milijonarje ido na nikoj, kda najbogatēše države sveta siromaške postantūjejo i majo na milijone siromakov tam, kde včeraj ešće vsaki meo dober slūž i pošteno prehrano, zahvalim se dobromi Bogi, ka v tej strašnih časaj ne je ostavo nas v nabiranji darov za njegove sirote. Od lanskoga kongresa dozda j smo z darom banske uprave okroglo ravnoteliko dobili, kak smo lani toga hipa izkazali, to je okoli 70 jezero dinarov. Večna hvala naj bo Oči sirot za dobroto, ka nam je teliko vrelīh

darovnikov poskubo i teliko grečih nabiratelov. Tem obojim tudi izrekam globoko zahvalo za vsaki najmenši dar i za vsaki najmenši trud pri nabiranju. Omenim tu, ka je dober Bog darovnike posebno blagoslavljal i njim poklanjal posebne milošče kak svedočijo njihove zahvale. Ta boža dobrotivnost i naklonjenost nas spodbujava, ka se z vüpanjom obračamo v vsakoj nevoli do dobrega Boga i obečamo dar na hišo njegovih sirot. On ki je oča siromakov, nas bo poslušno.

Letos smo začeli obhajati 700 letnico svete smrti velikoga sina sv. Frančiška, sv. Antona Padovanskoga. V tom jubilejnom leti svojega svetoga brata bi radi tisto dokončali, ka smo v jubilejnom leti 700 letnice svete smrti svetoga redovnoga Očca, sv. Frančiška začeli, najpre „Dom sv. Frančiška“ bi radi začeli že zidati.

Naj odbor to svojo namero dosegne, je dvoje včino. Določo je fundacijo za goridrzanje siromakov v Domi. Določo je 60.000 Din. Kak se to razmi? Nekaki so mislili, ka vsaki, ki šče v Domi biti, more v njega teliko penez prinesiti. Ne je tak. Fundacija se etak razmi. Za 60.000 Dinarov nede eden siromak v Domi, nego do konca sveta stalno eden, to je na stotine i jezere, ta fundacija je večna. Če eden vmerje, pride drugi na njegovo mesto. Naša črensovka fara že ma takšo fundacijo. I kem več nabere, tem več de jih mela. Te penez prinese teliko intereša, ka pride na den 8 Din. Za teh 8 Din. dobi siromak vse, stan, hrano, pranje, kürjavo, zdravila i ešče pokopne stroške. Jeli ka je to ne dosta? Več dūš, dosta dūš da vküp to fundacijo, te fundacije i kem več se nabere darov, tembole bomo v stani sprejeti vsikdar več siromakov. So pa tudi takši bogatejši ljudje, ki bi sami radi napravili takšo fundacijo, ar majo vrednost. Naj tem dobrim dūšam damo priliko, ka spunijo želo svojega srca i obrnejo svojo vrednost v najbolši namen, smo določji fundacijo. Mi se vüpamo, ka bodo takše dūše, takša smilena srca. To je drugo, ka smo včinoli.

To tretje pa je pomoč vseh tretjerednikov pri nabiranju, naj moro v 700 letnici smrti sv. Antona začeti z zidanjem, smo dali tiskati podobice sv. Antona i vsakomi tretjeredniki Slov. Krajine smo edno poklonili za dar i ga oprosili, naj nabere od desetih dūš od vsakoga eden dinar na mesec skoz deset mesecov. To je zdaj od septembra ka je mino k leti do goda sv. Antona, junija 13. Mi mammo v Slov. Krajini blüzi 2000 tretjerednikov. Če vsaki spuni svojo dužnost i nam nabere 100 Din. dobimo takšo šumo, ka nam dojde za zidavo. Črensovske fare tretjeredniki pa ne smejo doma i u fari pobirati, ar mammo redne nabiratele. Nego zvüna fare pri poznancaj i rodi. Naj omenim tu, ka zdaj, kda je dosta vüdavanj na vse i malo penez, si tak lahko pomagamo, ka damo ali nabereemo zrnje, sad, mošt, krumple pač pov. Z toga za deset Din. dati i nabrati je lahko i Dom sv. Frančiška paide do spopunitve svojega velikoga namena: do zidave hiše siromakov. Lübezen je iznajdliva, bo že najšla pri vas sredstva dragi tretjeredniki i tretjerednice, da želo odborovo spunite i v 700 letnici sv. Antona nabereate vsaki 100 Din.

To vam tudi omenim, kde namenimo zidati. Mislimo na funduš g. Weisa, šteri leži tū poleg Našega Doma, če funduša pok. Tomec Jürja dovíce ne bi dobili, ali na gostilno g. Bauer Šamuja, ali na lastno njivo küpleno. Kda i kak se odločimo, vam damo na znanje. Ta okolščina nas more tudi vužgati na ešče vekšo gorečnokt pri deli za siromake. Drage lübeče düše! Jezuš je pravo, ka tisti ma pravo lübezen, ki bližnjemi isto žele, kak sebi. Miren, dostojni kotichek si vsi želemo. Zato pa i spravimo ga zapüšćenim siromakom tudi. Plačnik je tisti, ki je Oča siromakov: Jezuš sam, On je pravo te sladke reči: Ka tom! najmenšemi svojemi brati učinite, meni ste učinili.

Po predsednikovom poročili sta dala poročilo tajnik i blagajnik odbora.

Tajniško i blagajniško poročilo.

Tajnik Horvat Anton poroča, da je odbor meo sedem sej i da je odposlao 200 pisem, dobo je pa 50 neračunavši čekovnih pošiljatev.

Blagajnik, Čigan Matjaš je dao sledeče poročilo: Od lanskoga kongresa do zdaj je prišlo vküp z interešom vred 26 976 Din. 57 p. Zvüntoga smo dobili od g. bana 50 000 Din., šteri penez se pa izplača te, gda začnemo zidati. Gotovčino mamó v Črensovskoj posojilnici 160 328 Din. 42 p., fundacija za slepce znese 1033 Din. 33 p., v Prekmurskoj banki v Soboti mamó 10681 Din. (Dar predsednika te banke g. Hartner Geze z intereši vred), v Kmečkoj posojilnici v Soboti kak te dar z intereši vred 790 Din. Letošnje leto smo izplačali zadnjo rato za 25 oralov šum 58040 Din. Te šume so brez vsch bremen na Dom vknížene.

Govor g. Verbanjšek Ivana, kaplana v D. Lendavi.

Po blagajniškom poročili so govorili g. Verbanjšek Ivan, kaplan v D. Lendavi tak lepo, tak ognjevito i osvedočilno od potrebne pomoči za siromake, da so se starim moškom zarosile oči i da se je vsako srce genolo na lübezen i smilenost. Govor je sledeči:

Kakšo dužnost nam nalaga sv. Frančišek na razvalinaj moderne kulture.

Na pogorišči! Nesrečni pogorelci razmetavajo zgorelo tramovje, zid i drüge ostanke od prle tak lepih i ponosnih stavb z namenom: zbrati ešče vse ka je dobroga za novo stavbo.

Tak se mi vidi, ka smo tudi mi kak pogorelci na pogorišči lepe stavbe moderne kulture. Kultura 20. stolefja propada, je propadla i ka bomo šče dobroga rešili iz njenih razvalin?

Če spoj kaj, tedaj en vogelni kamen, s pomočjov šteroga bomo mogli zidati novo prekrasno stavbo zaistino prave kršćanske kulture. Ne pretiravam, če trdim, ka je te vogelni kamen tretji red sv. Frančiška. V svoje ponižanje priznam, ka sem od tretjega reda slabo sodo, ka je prej tretji red k vekšemi za kakše stare „dede i babe“, a po letaj sem spoznao, ka nega organizacije, ki bi bila tak vsestranska, tak gibčna i tak ravno za naše socijalno razrovane čase — nujno potrebna. Da, ravno mladina,

tista mladina, ki je puna mladostnoga ognja i navdušenosti za vse lepo i plemenito, naj bi se udejstvovala v III. redi, ve je bio sv. Frančišek tiste čase mladi, tak mladi i močen, kak ste vi tu navzoči. Pravim, ka je bio močen, pa šče kak močen: a njegova moč je ne bila v sovraštvi, nevoščenosti i jalnosti, nego močen je bio on vlübezni do bližnjega, pa v tistoj lübezni, ki vse pretrpi, vse prenese... I ravno III. red je ustanovo veliki, šče zdaj vsigdar moderni svetnik sv. Frančišek zato, ka bi gojjo vsigdar i vsešerom pravo, nesebično, krščansko lübezen do bližnjega. Želo je, ka bi III. redniki ne posvečavali samo sami sebe, liki da bi pomagali tüdi svojemi bližnjemi v düševnom i telovnom tali. I teh svojih navukov je ne oznanjüvao samo z rečjov v lepo donečih govoraj i predgaj nego je s svojom lepov peldov potegno za sebov stojezere, gda je sam zamenjao bogato obleko z siromaškov redovniškov oblekov, gda je postao on, sin bogatih starišov, prostovolno siromak, samo, ka je mogeo pomagati nevolnim i siromaškim i ne kakti Lenin, Stalin, Lassalle i drügi glasniki lažlivoga — socijalizma. Da, sv. Frančišek ostane vsigdar mladi, vsigdar močen, večno lepa pa tüdi njegova ustanova III. reda.

I III. red bo ostao večno lep, večno mlad, či bo se udejstvüvao zlasti na poli krščanske dobrotelnosti do bližnjega. Jeli je pa krščanska dobrotelnost potrebna? Hm, potrebna, i šče kak potrebna! Ščemo biti mi lüdje, stvorjeni po božoj podobni, blagodarjeni z razumom i prostov voljom, slabši od brez razumne živine?! Bilo je pred leti, gda sem bio kak betežnik v ormoškoj bolnici. Gda sem bio natelko bogši, ka sem mogeo i smeo v ograçek, sem opazüvao mravle na poti. I ka vidim? Mala mravlica se je paščila po svojoj mravličnoj poti i naleti med potjov na edno očividno pohablano svojo sosestro. Skušala si jo je naložiti, a ne šlo. I ka včini: hitro beži na levo i desno, dokeč ne alarmira nekaj drüghih tovarišic, ki so hitro šle i pohabljeno mravljičico si naložile i jo nesla v mravljišče. Mravla — ta mala brezrazumna živalica ne je mogla dopüstiti ka bi na poti tak žalostno skončala njena sosestra, samo človek, ki se teliko gizdavi i po prsaj mlati, kak je prej kulturen, dopüsti na cestaj i v cestnih jarkaj merati nevolne i siromaške kodiše.

Gda sem pred leti bio v hiralničnoj zadevi v ednom kraji, čüjem v večernom mraki nekše javkanje iz cestnoga jarka. Ar sem ne meo posveta pri sebi, sem stopo v bližnjo hižo, iz štere smo šli z posvetom pogledat, ka je. Staranje je henjalo, v jarki pa smo najšli — mrtvoga kodiša. V siromaškoj süknji smo pa najšli slüžeško knjiž co, gde je bilo zapisano, ka je mož slüžo 43 let jako vörno pri ednom verti.

Iz 43 let vörne slüžbe je bila plačilo neprevidena smrt v cestnom jarki i to za volo lakote kak je ugotovila zdravniška obdukcija. Pitam vas, smo šče lüdje, ali smo od živine dosta menje vredna stvar? Vidite kak potrebna je dobrotelnost! Bote pa morebiti pravili: Vsakši si je sam kriv, če je siromak. Tak ne guče, ar vsakšemi izmed nas tu navzočih raste v logi kodiška

palica. Poznao sem v L. kodiša ki ne postao kodiš po svoji krivdi. Njegovi stariši so bili prav bogati tovarnarje, a nesreča je štela, ka njim je v ednoj noči upepelo ogen vse imetje. Pri tom se je njegov oča smrtno ponesrečo, mati je v kratkom od žalosti mrla i on — ar se je tudi pri ognji ponesrečo, je bio kakti pohablenec navezan na tühinsko pomoč i podporo. Tudi mi ne vemo, ka se z nami šče lahko zgodi, zato ne zapirajmo svojega srca, svojih rok siromaškešim, ar to zahteva od nas tudi sam Jezuš Kristuš, ki nas bode po delaj smiljenja ednok sodo. Če mam malo, pa malo dajmo, vej tudi iz malih a mnogoštevilnih darov lahko narastejo velike vsote. V proteštantovskoj Nemčiji vzdržujejo katoličani, ki pa sami neso bogati bankiri i fabrikanti, nego po večini si z delom svojih rok služijo vsakdenešnji krüh, 818 bolnic z 72525 postelami, 109 zavodov za pohablenu deco z 24542 postelami i 242 raznih okrevališč za siromake z 14690 postelami.

So to številke, ki nam dajo misliti, ka ne? Jih ne bomo nasledovali? Oh da, ščete jih nasledovati tudi vi, vej vidim, kak se vam iskrijo vaše oči, kak hlepijo vaše roke, kak se šče pregibati vaš jezik, dajte nam prej talige, pesek i kamenje, pa bomo vozili i vozili, i tesali, i zabijali i prosili od hiže do hiže i ne bomo henjali, dokeč ne bode pod streho tisti lepo zamišleni Frančiškov dom, v šterom bode mogli rečti vsi prekmurski siromaki: to je naš dom, kak vi mladi imenujete te dom v šterom smo zbrani: svoj dom.

Oh to šče bo veselje v tom lepom Prekmurji, gda bote v Frančiškovom domi pripravili lepe snažne postelev i priprosto a denok tečno hrano prvim siromakom, gda vam bodo ti s skuzami hvaležnosti v očeh kušovali vaše darovitne roke. Da tedaj bode vam v vaših prsaj lahko trepetalo vaše srce močnejše i veličastnejše kak bode plapolala na Frančiškovem domi zastava z vedno lepim geslom: Iz lübezni do Kristuša vse za trpeče človečanstvo.

I mladina! Tudi ti boš pomagala, prevzela boš, prevzeti moraš velik del bremen iz ramen tvojih starišov pri zidavi Frančiškovega doma. Peněz nemaš, maš pa zdrave, krepke roke, te daruj, te alduj za Frančiškov dom. Da, prav vsi, celo Prekmurje naj sodeluje pri toj prekrasnoj stavbi lübezni, vej si bodete postavili s tem domom spomenik, od šteroga bodo šče kesni rodovje pravili: To so pa bili v Prekmurji zaistino pravi kulturni ljudje, ki so meli nad vse odlično srčno kulturo. Znam pa, ka gda bode ednok že Frančiškov dom stao, te šče bodete prav spoznali sladkost za bližnjega se v vsaj lübezni aldovati, te ne bodete mirovali prle, dokeč šče ne bode stao drugi dom, dom sirot, dom v šterom se bodo mlada zanemarjena i zapuščena, dečinska življenjav zgajala duševno i telovno, da bode prekmurski rod zaistino rod pravih srčno plemenitih ne samo telovno krepkih, nego tudi duševno velikih i močnih vitezov sv. Frančiška. Prekmurci! Z svojimi velikimi i lepimi načrti vstajate iz pravljíčnega spanja, da celite, pomagata celiti ljudem vaše krvi rane, ki

njim ji je zasejala bridka usoda zavolo moderne lažikulture. Vsem tū navzočim, zlasti pa šče tebi draga mladina i vam dečki zovem: Sv. Frančišek, sam mlad po svojem dūhi, se vas veseli, veseli zato, ar ga razmite, tak dobro razmite, kak more razmiti samo dober sin svojega očo.

Zaključek.

Po tom krasnom govori, šteri je do suz geno vseh navzočih srca i šteromi so ti ploskali brez konca i kraja, je predsednik veličasten kongres zaključo z tov željov, naj delajo vsi na to, da kem prle pridemo do doma za naše siromake.

O Mati mila — ljubim Te!

Kako naj TI dokažem Mati mila
lūbezen vso, ki v srci za Te mi gori,
in' srčna svoja vsa očūtila,
kako razkrila Mati Tebi bi?

Ve miseo slednja Tebe išče,
išče te cell den, trenutek vsak,
podoba Tvoja, meni je svetišče
oh Mati, Tebe ljubim — vroče jaz!

Pred slikov Tvojov, klečajoča,
pozabljam vse, Tebé gleda oko,
Marija, — Mati — da lūbezen vroča
samo zatē mi v srci skilla bo!

Tū žele, ki zaprte v srci,
pred svetom se hūdobnim skrivajo,
le Tebi se lūbeča moja Mati,
v molitvi vročoj vse razkrivajo!

Kda o Marija v Tvojoj sem bližini,
presrečna sem, ka ljubim Te,
oh kako prijetni so spomini
na Te o Mati, — moje vse!

Srce mi vedno ljubav ti zročl,
v toj stalno bo ostalo, ta do konca dni,
in' šče vnaprej, o Mati moja,
kde večno gledala bom v mile TI očli

VIKTORIJA RAZLAGOVA.

Širitelski sestanek v Martinišči. Okt. 18. so spunili naši vrli širitelje i širitelice najbolje gorečo i vročo želo svetoga Oče: pomagajte duhovnikom pri rešenji duš. Zbrali so se i navdüşili, ka bodo z novov gorečnostjov širili dobre liste predvsem Marijin List za zvellčanje duš.

Zbralo se je okoli 80 šritelov i šritelice iz cele Slovenske Krajine, od Hotize pa do Trdkove i Martinja. Zaistino lepa gorečnost! Marija obdrži jo i šče povekšaj!

Rano sv. mešo so služili i predgali med njov vrednik M. Lista Klekl Jožef, vp. plebanoš. Slavnostni govor so držali g. Bakan Jožef, prefekt Martinišča i pomočnik pri vrejüvanji M. Lista. Njihov govor je bio ognjevit, je navdüşavao i davao tolažbo. Povedali so, ka ravno na misijonsko nedelo se vrši širitelski sestanek, tisto nedelo, kda Cerkev z najbolje genlivimi obredi pošila širom nevernoga i poganskoge sveta neštete vnožinne misijonarov i misijonark za rešenje duš. **Misijonarje so širitelje i misijonarke so širitelice.** Kajti i ti majo dosta trüda prestati, dosta špotov požreli, dosta nezahvalnosti v žep vteknoti pri širjenji dobrih listov. Ali kak misijonarje i misijonark se tomi najbolje veselijo, če morejo za rešenje duš kaj zatrpeti, ravno tak delajo naši širitelje i širitelice, ar se vüpajo močno, ka tem vekša bo v nebi plača, kem vekša je bila borba pri širjenji dobrog tiska. Dober tisk je predgar božega navuka, božen tisk pa predgar peklenskoga navuka. Pa keliko ga je! Zato so pa vredni širitelje i širitelice vse hvale za svoje trüde, ar širijo boži navuk i terejo moč hüdogo düha. Tisk je dnesden najvažnejša reč na sveti. Zato je pravo imenitni püşpek Ketteler: „Če bi sv. Pavel zdaj živo, bi novinar postao,“ Mercier, svetoga življenja belgijski primaš je pa pravo, ka je za božo čast i zvellčanje duš bokše meti edno cerkev menje pa z ednim dobrim listom več.

Po krasnom govori so služili g. ravnatelj zavoda Dr. Kelenc Tomaž sv. mešo, pod šterov je zbrano širitelstvo lepo popevalo.

Po božoj službi so vrednik M. Lista razdelili dare med širitelje i širitelice M. Lista z pomočjov g. Kolenca, kaplana, vrednika Novin. Vsaki je dobo edno knižico i podobico. Knižica nosi naslov: „Posvetimo družine presvetomi Srci Jezušovomi.“

Darivana je zato, naj širitelje i širitelice dajo prvi i prve svoje hiše posvetiti Srci Jezušovomi i naj to lepo pobožnost širijo. Vrednik M. Lista njim ide v tom kak li more na roko.

Zatem so dobili naši mali dare, šteri dozda j neso je ešče dobili. Razdelilo se je ešče do 700 darov za našo deco. Stric od Doma so prinesli lepe dare i naši mali bodo žnjimi jako zadovoljni.

Zatem je melo širitelstvo skūpni obed v obednici zavoda. Proti konci obeda so vrednik M. Lista napili vsem širitelom i širitelicam, se zahvalili vsem za trūde, celomi Martinišči pa za lūbezniv sprejem i vse trūde osobji pri toj širitelskoj prireditvi. Za njimi je govorio širiteo Bobovec Martin iz Lipovec, ki je narisao težave pri širjenji i zednim povdarjao veliko veselje, štero rodi v srci širjenje. Za njim je govorio Horvat Jožef, mlekar iz M. Sobote. Navdūšavao je vse na delo. Zednim je izjavo, da je **pripraven mleko jemati za naročnino, ka narod more ležej plačati i ka se jih more več naročiti na naše dobre liste.** Na zadnje so govorili ešče prefekt Martinišča g. Bakan Jožef spodbūdne reči širitelstvi. Po govoraj so se slūžile slovesne večernice. Po tej se je pa velki šereg napunjen z lepimi navuki i z božim obilnim blagoslovom vrno veselo razpoložen na svoje domove, da prime znova za plūg i orje v najveksjoj nevihti, v najslabšem vremeni tūdi njivo dobrega štampa v Slovenskoj Krajini.

Preganjanje cerkve v Španiji.

Po zakoni Cerkev ločena od države. Izgon jezuitov. Španija preživla žalostne dneve požigov i krvi — žalosten začetek zlate slobode. V imeni slobode je 14. okt španska vlada sklenola, ka de Cerkev njena dekla, ka bodo redovniki i redovnice pod državnov kontrolov i ka bodo Jezuitje (okoli 3000) mogli iti iz Španije i ka njihovo imetje (cerkve, samostani, šole itd) pripada vladi. Povulični divjaki, ki so nahujskani od framaonov i komunistov, požigajo samostane v večih mestaj. Blažena sloboda!

Odstop ministrov. Predsednik Zamora i notranji minister Miguel Maura sta odstopila. Zamora pravi, ka bo šo med narod i bo delao propagando, ka se to spremeni.

„Živeo Kristuš Krao.“ Katoličanski poslanci so do zadnjega branili Cerkev i njene pravice. Izjavili so, ka nigdar ne bodo priznali ustave, ki preganja vero i Cerkev, ka bodo zapūstili poslansko zbornico, ka bodo organizirali narod proti tem dolečbam. Šli so iz zbornice s krikom: „Živeo Kristuš Krao!“ 52 poslancov je zapūstilo parlament. Med njimi so junaški Baški, predstaviteli najbolje verskoga naroda v Španiji.

Baskiški kmetje v Loyoli noč i den stražijo zgodovinski samostan Družbe Jezušove, pripravljeni tūdi na smrt, samo da obranijo svoje dūhovne voditele.